

føres sandhedsbevis for. Også der vil jeg godt have nogle praktiske eksempler på, hvordan man skulle kunne føre sandhedsbevis. Hvad skulle det være for nogen ytringer og efterfølgende bevisførelse, hvor det praktisk var muligt?

Endelig foreslås det, at fremprovokerede bemærkninger skal være straffri. Jeg er bange for, at man i dette andet led fuldstændig blander tingene sammen og dermed kommer i strid med grundlæggende principper i dansk ret. Straffeloven er altså formuleret på den måde, at man formulerer nogle gerningsindhold, og det skal være bevist, og så skal den pågældende kunne dømmes, hvis det både er faktisk og retligt bevist, at der er forsæt og alt det her. Men at der er blevet provokeret, kan jo aldrig medføre, at der skulle ske en frifindelse, og at forholdet så ikke er begået.

Det kan godt være, det får indflydelse på strafudmålingen, for der ville enhver ordentlig forsvarer selvfølgelig anføre, at der var tale om en provokation, og det fremgår direkte af straffeloven, at man skal tage den slags – forholdene omkring gerningen og gerningsmanden – i betragtning. Så det er der heller ikke noget nyt i, men det er altså en fatal sammenblanding, man her begår, af spørgsmålet om skyldig/ikkeskyldig og spørgsmålet om strafudmålingen. Så det er altså desværre i strid med helt grundlæggende retsprincipper om bevisførelse i Danmark.

Vi kan ikke støtte forslaget, men vi vil meget gerne have, at forslagsstillerne, hvis det ikke er muligt i dag, i udvalgsarbejdet kommer med nogle praktiske eksempler på, hvad første led i bestemmelsen egentlig omfatter.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det, som får mig til at tage ordet, er det, som fru Birthe Rønn Hornbech siger om, at det ikke skulle være muligt at føre et sandhedsbevis for ytringer, som man så er blevet tiltalt for.

Ville det ikke være rimeligt, om man lod den usikkerhed eller den tvivl, som fru Birthe Rønn Hornbech rejser, komme tiltalte til gode, og at man i hvert fald skaber den juridiske mulighed for, at man kan forsvare sig og forsvare de synspunkter, som fru Birthe Rønn Hornbech så mener at man potentielt skal kunne straffes med 4 års fængsel, jævnfør nuværende paragraf, stk. 2, for? Ville det ikke være rimeligt, om tvivlen kom den tiltalte til gode?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu levner taletiden ikke mulighed for, at en politijurist efter 36 år bruger Folketingets tid på at gennemgå straffeloven. Men jeg kan da kort sige, at dette jo er en bestemmelse, hvor anklagemyndigheden rejser tiltale, og hvor det er anklagemyndigheden, der skal føre beviserne. Er beviserne ikke til stede, og der er rimelig tvivl, skal der ske frifindelse. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg takker for politijuristens kortfattede, men sikkert velmente belæring.

Og så vil jeg bare spørge igen. Jeg er fuldstændig bekendt med, hvordan processen i straffesager fungerer. Jeg har faktisk selv være subjekt i en straffesag efter den pågældende paragraf, og derfor tror jeg, jeg har et udmærket kendskab til, hvordan det fungerer. Jeg vil bare gerne spørge: Når nu fru Birthe Rønn Hornbech argumenterer med, at et sandhedsbevis, som vi kender det i øvrigt fra injuriebestemmelsen i § 269, altså muligheden for at føre sandhedsbevis, ikke skal ind i § 266 b, er det ikke besynderligt så at bygge den argumentation på, at det ikke kan lade sig gøre?

I al beskedenhed måtte jeg måske spørge: Hvor i alverden ved fru Birthe Rønn Hornbech det fra? Er fru Birthe Rønn Hornbech i stand til sådan i al evighed fremefter at kunne gennemskue alle de argumenter, som anklagemyndigheden måtte kunne frembringe, og dermed også de modsynspunkter, som måtte kunne føres?

Sagen er jo, at i dag vil et sandhedsbevis overhovedet ikke kunne føre til frifindelse eller straflempelse, for der er ikke hjemmel til det. Og det er, hvad det nye stk. 2 sådan set vil indføre. Derfor vil jeg bare gentage mit spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech: Ville det ikke være rimeligt, om tvivlen kom den tiltalte til gode?

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes ikke, jeg vil spille Folketingets tid med at gentage, hvad jeg lige med 36 års erfaring har sagt.

Men jeg vil sige, at jeg sådan set havde håbet, at man havde hørt efter, hvad jeg sagde. For faktisk viste jeg den imødekommenhed at sige, at det jo var rart at få nogle eksempler. Det var derfor, jeg troede hr. Messerschmidt tog ordet. Men